

Подвійна суцільна

Ірина Гарець

Оля – філологиня, м'яка і ніжна - 35 років.

Аня - лікарка педіатр, шалена водійка – 27 років.

Сергій – пупсик (коханець) Олі і Ані – 48 років

Матвій – кіт, 13 років.

Хтонь – Хтонь.

Супегерой – збірний образ супергероїв.

Офіціант. – 20 років

Жінка з інвалідністю – 38 років

Поліцейський – 30 років.

Божа Кульбабка – дід – 70 років.

Голос.

Шкаламір.

Сцена 1. Зустріч.

Торговий центр. На першому поверсі літній майданчик. Крізь вікно видно парковку для автомобілів. Аня і Оля сидять у вірменському кафе. Між ними відчувається напруга. Підходить офіціант.

Оля: Мені долма і лате

Аня з ненавистю дивиться на Олю, через паузу до офіціанта

Аня: Те саме.

Знову сидять мовчки, роздивляючись одна одну.

Офіціант приносить замовлення

Жінки синхронно роблять ковток кави. Смакують долму (страва схожа на наші голубці у виноградному листі). Розуміють, що їх рухи синхронізовані.

Аня: Знущаєшся?

Оля мовчить. Їдять.

Аня кличе жестом офіціанта.

Аня: Будь ласка, морозиво з горіховим варенням.

Оля напружено дивиться на Аню.

Аня: Що?

Оля (до офіціанта): І мені, будь ласка.

Аня: Не треба тільки оцього....

Оля: Я навмисно тебе сюди покликала, бо тут це варення.

Аня: А я тільки заради нього і погодилася.

Їдять.

Оля: То Сергій - не твій чоловік?

Аня: Теж саме хотіла запитати. Сука....ситуація дебільна.

Оля: Що з нами не так?

Аня: Не знаю,.

Аня: Як довго?

Оля: Що саме?

Аня: Ну, скільки років ти з ним?

Оля: Два.

Аня: Я більше. Гроші в тебе брав?

Оля: Ні, в більшості давав.

Аня: Ну і як тобі жилося на мої гроші?

Оля: Бідно.

Аня: Це добре.

Оля: Обіцяв кожен місяць, що розведеться.

Аня: Зі мною, як я здогадалася.

Оля: Ну ти ж бачила відео.

Аня: Як і ти моє.

Офіціант приносить морозиво. Жінки переключаються на страву, смакують. Бачать як їх обох захоплює цей процес, посміхаються.

Аня: Смачно.

Оля: Так.

Аня: Ми типові дури.

Оля: Але винахідливі.

Аня: Це точно. Я коли знайшла твій номер, зраділа і вирішили помститися. Правда не знаю вже кому тобі чи йому.

Оля: Коли я знайшла твій номер я не сумнівалася кому буду мститися.

Аня: Мені?

Оля мовчить.

Оля: Було боляче, кілька років обіцянок, що покине дружину.

Аню: Тобто мене.

Оля: Ну я ж не знала, що ти така сама придурошна. Я навіть не хотіла заміж, я хотіла, щоб в мене все було чесно.

Аня: Я теж не хотіла, я там вже була. Нічого доброго.

Оля: Знову!? Ні, це вже просто аномальне щось.

Аня: Що, ти теж була заміжня?

Оля: П'ять років.

Аня: Хто б розказав не повірили.

Оля: Ну, тоді не дивує, що ми з різницею в день одна одній записали відео його «Олечко, я завтра піду подавати на розлучення, я ненавиджу цю дуру, мені добре тільки з тобою»... і відправили.

Аня: В моєму випадку було, Анечка....

Оля: Я коли твоє відео отримала, знаєш що мене найбільше розчарувало.

Аня: Цікаво.

Оля: В нього такий бідний словниковий запас.

Аня засміялася, морозиво з рота вилетіло і краплі пропали на Оліну сукню.

Аня: Ой, сорі.

Оля: Забей.

Аня: Я знаю чим це можна відіпрати.

Оля: Я теж.

Аня і Оля (одночасно): Пралкою.

Посміхаються одна одній.

Аня: А ти раніше цей бідний запас не помічала?

Оля: Намагалася.

Аня: Та отож.

Аня дивиться у вікно. На майданчику під знаком парковка для людей з інвалідністю 2 поліцейських стоять біля машини і записують номери.

Аня: Олю, дивися, ще ж машина нашого пупсіка.

Оля: Точно, зараз його трохи виїбуть. Господи я таких слів не говорю в нормальному житті. А он і сам пупсік. Я все ж таки філологиня.

Аня: О, а я лікарка – педіатр. Ну, що. Погнали, потішимося. Т.и фемінітиви вживаєш, приємно.

Оля: Не тільки вживаю, а й нав'язую.

Аня уважно дивиться на Олю.

Оля: Що? Йдемо чи як?

Оля і Аня відкривають двері кафе. Вони бачать як Сергій щось пояснює поліцейським. Жінки обперлися на підвіконня вітрини і демонстративно склали руки на грудях.

Раптом бачать пані невеликого зросту яка мчить до машини, розмахуючи якимись паперами і вигукує.

Жінка: Не штрафуйте, не штрафуйте, я його дружина, в мене є інвалідність, ось посвідчення, ми просто нещодавно одружилися. Ось посвідчення. Ми не встигли знак приклеїти.

Аня (до Олі): Слухай, пішли в кіно, на якийсь Марвел фільм. Щось таке про любов, героїзм і покарання зла.

Оля: Запросто. З чіпсами і колою.

Сцена 2. Щастя

Оля і Аня в квартирі. Оля кашляє з надривом. Аня метушиться біля неї. За вікном йде сніг.

Оля (через кашель): Все добре, Аню, зараз відпустить.

Аня (з сарказмом): Та я бачу?

Оля: Виноградинка

Аня: Ну ти дихаєш і щось говориш, то вже добре, відкрий рота, я спробую витягнути.

Оля відкриває рота, замовкає, хапається рукою за горло, з очей бризкають сльози.

Аня швидко підбігає до Олі, лівою рукою обіймає, нахилиє вперед, правою б'є між лопаток (прийом Геймліха)

Аня: Ну, давай, давай!

З рота Олі вилітає виноградинка. Оля кашляє, глибоко дихає.

Оля повільно сідає, віддихується.

Аня: Ти робиш моє життя не сумним, як мінімум.

Оля: Фух, дякую, врятувала.

Аня (посміхається): Не приходьте ще. Будь ласка. Будь уважною. Ти як дитина. Добре, що хоч до носа не засунула. А то в мене були кадри.

Сідає поруч, гладить по руці Олю.

Оля: За ці півроку, ти мене вже тричі врятувала.

Аня: Та забий, все добре. Ти просто якось смішно хочеш померти. То на бджолу сядеш.

Оля: Я її не бачила.

Аня: Все добре. Не бачила.

Оля тягнеться поцілувати Аню, та підставляє щоку і цілує Олю навзаєм.

Оля: Шкода.

Аня: Що шкода?

Оля: Що ми не можемо оце робити.

Аня: Трахатися? Тут питання не в тому, що «не можемо».

Оля: Ну уяви як би ми ідеально жили. Прекрасна пара.

Аня: Олю, ну що поробиш, що ми по чоловікам. Звісно шкода. Нічого, прорвемося. Я чесно кажучи, ліпше найняла когось. Чим оце все, розмовляти, щось обіцяти. Мені з тобою добре. Я з півроку жодного разу не пошкодувала, що ми з'їхалися.

Оля: В тебе коли це було, ну, крайній раз.

Аня: Не скажу.

Оля: Що було?

Аня: Ревнуєш?

Оля: Аня, фу. Ну навіщо ти...

Аня: Ну, бо природа покликкала.

Оля: Та я не про те, навіщо думаєш, що ревную. Я просто сама хотіла... Хотіла попросити тебе в понеділок погуляти десь, в кіно сходити, мені хата потрібна.

Аня: Без проблем. Але в середу ти гуляєш, добре?

Оля: Добре.

Аня: Домовилися. Що будемо на вечерю?

Оля: Ой, давай отой салатик..

Аня: З авокадо...

Оля: Так. І без винограду...

Аня: Ти насіння купила? Гарбузове?

Оля: Звісно, ще спробуємо сьогодні додати туди кеш'ю.

Аня: Гаряча діваха. Давай. Люблю тебе.

Оля: Взаємно. Ань... добре що ми разом.

Аня: Добре. Хочеш я тебе з братом познайомлю? Давай на вихідних мотнемося? А потім у відпустку поїхали в Прагу.

Оля: Шикардос. Я була, мені дуже сподобалося. Ань, ти знаєш, ніби мрії збуваються.

Аня: І мені добре. Поїхали до моїх родичів, під Херсон, на море подивимося, подихаємо. В мене відпустка скоро.

Оля: Звісно ліпше було б влітку, а не взимку, щоб покупатися.

Аня: В брата день народження, це привід.

Оля: Він симпатичний?

Аня: Красунчик.

Оля: Ну, поїхали.

Сцена 3. ГАДЖЕТ

Аня і Оля в машині, в черзі, проїжджають блокпост. Весна, холодно. На задньому сидінні лежить кіт Матвій.

Аня: Це пиздець, Олю, це якийсь суцільний пиздець

Оля мовчить.

Аня: Не мовчи, Ольчик, скажи щось, ти вже три дні мовчиш.

Оля: Він там хоч живий?

Аня: Не знаю... Не знаю. В полоні все може бути.

Оля: Пробач.

Аня: Це все не з нами. Це паралельна реальність. Ми просто стали героями якого коміксу. Тільки, сука, не смішно.

Оля: В коміксах... в американських... це інше значення, це послідовність малюнків, з короткими текстами...

Аня: Це пиздець

Оля: І створюють певну, зв'язну розповідь. Пробач.

Аня: Ти чому вибачаєшся, ти не винна. Він лікар, вони усіх лікарів... сука, як і усіх вчителів.. сука. Не це не комікс, це сука тепер наше життя. Головне, щоб він вижив.

Оля: Добре, що вони не дізналися, що ти лікарка. Ми будемо...

Аня: Що ми будемо, Аню? Що ми будемо?

Оля: Сподіватися, що твій брат жив.

Аня: Послідовність, сука, картинок апокаліпсису, які повинні скластися в зв'язну розповідь.

Оля: Незрозуміло чому я відчуваю провину. За все, за те, що ми тут, за те, що він там. І ми нічого не можемо.

Кіт нявкнув. Жінки відволіклися.

Аня: Напевно голодний.

Оля: Напевно. І незрозуміло що він пережив.

Аня: Можна тільки уявити. Він навіть не пручався, коли я його підібрала.

Оля: Якщо його родина була в тому будинку...

Аня: То в нього немає родини.

Оля: Є.

Аня дивиться на Олю.

Аня: Якщо виживимо.

Оля мовчить.

Аня: Як ми його назвемо? Оль не мовчи.

Оля: Матвій.

Аня: Матвій... гарно. Оль, мені теж страшно, я не знала, що так підставляю., що ми на три місяці тут застрягли.

Оля: Ти не знала.

Аня: Мені теж страшно, але говорити варто. Розкажи щось, вірш якийсь...

Оля: Не можу.

Аня: Розкажи, що ти любила читати в дитинстві?

Оля: Онегіна.

Аня: Онегіна?

Оля: Мені дідусь читав напам'ять.

Аня: Ну і що ти пам'ятаєш.

Оля: Я вам пишу, чого же боле.

Аня: Ну, далі.

Оля: Що я могу...

Замовкають, до них підходить Хтонь.

Хтонь: Куди їдете?

Аня: Додому.

Хтонь: Що тут забули.

Аня: До брата їздили.

Хтонь: До брата. Військовий? Нацик?

Аня: Чому нацик, він педіатр.

Хтонь: Лікар!? Ану, бігом з машини вийшли.

Жінки виходять з машини, стоять розгублені.

Хтонь: Вийняли всі речі, розклали на землі, бігом.

Жінки виймають речі, розкладають їх на землі.

Оля витягає з сумки електронну книгу. Розгублено дивиться на Аню.

Хтонь бере гаджет, з'їдає.

Хтонь: Пароль є?

Оля роззублено дивиться на Аню. Аня мовчить.

Хтонь приставляє до горла Ані довгий гострий кіготь.

Аня: Суниця

Хтонь: Що це, блядь, за слово.

У Істоти починається процес травлення, в нього урчить в животі

Хтонь: Роздягайтеся.

Оля і Аня: Що?

Хтонь видає якийсь ультразвук, дівчата затуляють вуха. Роздягаються. Прикривають руками груди і низ живота. У Ані на плечі тату у вигляді орнаменту вишивки, воно символізує ім'я Анна. Хтонь кігтем дряпає Ані живіт. З подряпини починають випадати суниці.

Хтонь: Сука нацистка.

Аня (плаче, тримається за живіт): Це моє ім'я, це так вишивають...

Хтонь підходить впритул до Ані і дмухає їй в обличчя. Аня падає, непритомніє.

У Хтоня знову урчить в животі.

Хтонь : Що!? Перша невідкладна допомога, Ти лікар?

Оля: Ні. Я не Лікарка... Не лікар.

Хтонь: А хто?

Оля: Філологиня.

Хтонь: Я почну, ти продовжуй... Тепер я знаю, у вашій волі...

Оля мовчить. Хтонь погрозово підіймає кіготь

Оля: Мене презирством покарати.

Хтонь: Філологиня... ще раз почую, що так кажеш, заселю тебе хробаками. То хто ти?

Оля: Філолог.

Хтонь: Тоді вона лікар?

Вказує на Аню. Оля дивиться на Аню, та приходить до тями. Чує останнє запитання Хтоні. З мольбою дивиться на Олю.

Олю: Ні, вона... не лікар.

Хтонь: Угу. Повірів. Ну що, подмухати вам в пики обом, щоб визначилися? Чия сумка?

Оля: Моя.

Хтонь: Значить і електронна книга твоя.

Оля мовчить.

Аня пригнічено мовчать. Хтонь підходить до Ані, розкриває пащу.

Аня: Це не моя сумка. І книга не моя.

Хтонь дмухає на Аню, та знову втрачає свідомість.

Хтонь підходить до машини, ковтає її. Насолоджується. .

Хтонь (до Олі): Ти підеш зі мною, лікар філолог.

Оля: Я не...

Дивиться на Аню і на Хтоня.

Оля: Можна одягнутися?

Хтонь довго дивиться на Олю.

Хтонь: А що вам буває холодно? Може тебе ще й їжі дати?

Оля мовчить.

Хтонь: Одягайся і за мною, будемо читати наші вірші, по нашому.

Ольга одягається, йде за Хтонем. Вони входять в трикольорову хмару.

До Ані підходить кіт Матвій. Аня підіймає голову.

Аня: Я Олю підставила.

Матвій мурчить, треться об неї, злизує і їсть суніці з рани.

Аня: Я її зрадила, це моя сумка і мій гаджет.

Матвій треться, відходить, зупиняється, вказуючи Ані дорогу. Аня йде за ним.

Аня: Пробач мене Олю, пробач.

Виходять.

Сцена 4. Супергерой.

Аня, Супергерой. Матвій .

Аня: В своєму профілі ти написав, що в тебе є суперздібності.

Супергерой: Грім, блискавка, цунамі, град, лавини. Ще можу руками зупиняти метеоризми і перенаправляти їх в холодний космос. Секс зі мною теж космічний... кажуть.

Аня: Клас, а нашу планету можеш на руках тримати?

Супергерой: Як немовля. Ще й колискову співатиму, і в ноти попадатиму.

Аня: Супер. Скільки коштують твої послуги?

Супергерой: Не варто мене ображати. Все на благо людства.

Аня: Ясно. А є хтось сильніший за тебе?

Супергерой: Ну, як тобі сказати.

Аня: Як є.

Супергерой: Звісно конкуренція є. В нас, супергероїв, є шкаламір. Бачиш ось в мене на руці. (вказує на предмет, схожий на годинник) Наразі мій індикатор світиться

зеленим. Я - найліпший. Але якщо я втрачаю свої позиції, то шкаламір засвітиться червоним. Це дуже небезпечно для моєї репутації. Бо хтось інший краще за мене врятував косаток, які застрягли в льодових брилах, або промову сказав ліпшу.

Аня: Складне життя в тебе.

Супергерой: Не просте. Але побачивши тебе, твій розпач, я відчуваю, що зроблю все... ти така красива і нещасна, а я сильний і...

Аня: Уявляєш, якщо ти побореш Хтонь.... В тебе буде позитивний зелений колір.

Супергерой: Жінко, важливо, що я врятую вашу планету, а не зелений колір.

Аня: Пишаюся знайомством. У Хтоні моя подруга, Оля. Треба її врятувати.

Супергерой: Я народжений рятувати життя і боротися зі злом. Поки я живий, жоден дюйм вашої планети не повинен страждати.

Аня: Супер. То до справи.

Супергерой: До справи! *(дивиться на Аню з пристрастю)*. Але спочатку секс.

Аня: Може потім, я не проти, ти дуже привабливий!

Супергерой: Не відмовляй, прекрасна жінко Супергерою, який може загинути, в боротьбі за тебе!

Аня: Добре.

Цілує Супергероя, швидко роздягаються, процес займає хвилини. Супергерой задоволений, Аня не зрозуміла взагалі, що щось було.

Матвій: Бе-е-е.

Супергерой: Тобі сподобалося, моя прекрасна дівчино?

Аня намагається підібрати слова.

Супергерой: Тепер супергерой має дівчину, яку зобов'язаний врятувати від жорстокого злого антигероя.

Аня: Сподіваюся, ти рятуватимеш світ трохи довше і ефективніше.

Супергерой: Тобі не сподобався секс? Ти хочеш оселити в мені сумніви щодо моїх здібностей?

Аня: Господи, врятуй Олю, вбий Хтонь і все. Ти молодець, я усім задоволена.

Супергерой: І мені сподобалося. Я повернуся до тебе. І зелений вогник назавжди запалає на моєму шкаламетрі.

Матвій: От бляха.

Аня: Ти щось сказав?

Матвій: Няв.

Супергерой: Тепер хочеться щось з'їсти.

Аня: В мене є галушки і банка консервованих огірків.

Супергерой: Люблю вашу кухню і гостинність, неси. Поїмо і до справи.

Сцена 5. Шкаламетр

Аня і Матвій спостерігають з вікна бійку Хтоня і Супергероя.

Хтонь йде по місту, надкушує будинки, чавучить машини, дерева, тварин, птахів. Ефектно з'являється Супергерой.

Супергерой: Попереджую тебе, Хтонь, зупинися, бо будеш покараний.

Хтонь продовжує топтати дитячі майданчики, театри, пологові будинки, школи.

Супергерой: В мене суперсила, я можу навести на тебе град, блискавку, лавину, метеоризм в кінці кінців. До речі, я вже анулював твій абонемент до басейну.

Хтонь продовжує свою справу не зважаючи на Супергероя. Той тисне гаджет, роздається звуковий сигнал.

Супергерой: Твій візит до стоматолога скасовано..

Супергерой наближається до Хтоня, картинно стає навпроти розставивши ноги.

Супергерой: Ані кроку.

Хтонь дивиться на Супергероя.

Хтонь: Філолог, я почну ти продовжуй. Я п'ю волшебний яд желаній

Голос Олі: Мене переслідують мрії.

Хтонь: Російською, сука.

Оля мовчить.

Хтонь відвертається від Супергероя, підходить до вікна Ані і Матвія.

Хтонь: Ковтнути двох одразу? Чи з частиною будинку?

Супергерой: Не чіпай мою дівчину.

Летить на Хтоня, витягнувши одну руку уперед. Хтонь напругається, видно, що він розгубився і навіть налякався. На витягнутій руці Супергероя яскраво світить зелений колір. За мить до зіткнення у Супергероя на шкаламетрі загоряється червоний колір. Супергерой зупиняється, всі спостерігають за ним і слухають шкаламір.

Шкаламір: Весь світ, затамувавши подих слухає промову нового Супергероя про порятунок світу. Чи відбудуться дебати на цю тему? Хто зможе кинути виклик і покращити промову?

Супергерой: Вибачте, в мене термінові справи.

Розвертається, летить у протилежному напрямку від Хтоня, Ані і Матвія.

Хтонь: Мовою оригіналу, скільки разів повторювати.

Голос Олі з черева Хтоня: Мене преследуют мечти.

Хтонь: Далі давай.

Аня хапає зі стола трилітрову банку огірків, кидає в Хтонь, Матвій виплигує з вікна кігтями впирається в черево Хтоня і відчайдушно дряпає. Аня хапає з плити каструлю з галушками і жбурляє в голову Хтоні. Хтонь стогне, розкриває пащу, нахилиється над будинком. З живота Хтоні випадає Ольга.

Аня: Матвійчику! Ольчику!

Темрява.

Сцена 6. Анемія

Матвій і Аня в розтровоженій квартирі. Вони сидять біля холодильника, купа скла, розтровоженої меблі. Світло проникає крізь щілину в стелі, вікна і двері завалені, вийти самотійно неможливо. Аня дивиться на холодильник.

Аня: Ти ба який міцний.

Пробує відкрити холодильник, двері трохи піддаються. Дістає пляшку вина.

Аня: І я міцна, згрупувалася, тільки нога болить, не пам'ятаю, що на мене гепнулось. І голова...

Матвій вилизує хутро.

Аня: І ти міцний. Героїчний котусю.

Аня п'є.

Матвій: І мені.

Аня: Ні. вина на дам, ти тваринка, а це означає дитинка, до 21 року неможна. Бляха я з котом розмовляю.

Матвій: Сосиску дай.

Аня: Сосиску дам.

Дістає сосиску, простягає коту.

Матвій: Коти до 21 року не живуть. І взагалі я Хтонь відігнав.

Аня: Точно. Ладно, йди лисни.

Наливає в долоню трохи вина, кіт підходить лискає.

Аня: Треба подзвонити, треба допомога. Ти на бачив телефон? Бляха, я з котом розмовляю.

Матвій: Ти на ньому сидиш.

Аня знаходить телефон.

Аня: Екран розбитий, але трохи видно. Щось він загличив. Не набирає. Може покричати? Когось покликати? О, чат Gpt працює. Зараз голосом наберу. Що робити, коли ти під завалами?

Ага... кличте на допомогу, при можливості вивільніть руки і ноги, дзвоніть 101. Не панікуйте, дихайте вільно... не видно ... що що?

Матвій: Кличте на допомогу.

Аня: Він ще й розряджається, почекай.

Набирає 101, телефон вимкнувся..

Аня (кричить): Хто небудь, допоможіть! Супергерою, допоможи!

Тиша. Аня знову кричить.

Матвій (спокійно): Не панікуй. Знайдуть нас. Дихай. Короткий вдих, довгий видих. Я зараз місцевим котам передам наші координати.

У Матвія вуса витягуються як антени він щось мурчить, мяукає.

Матвій: Нас шукають. Чекай.

Аня: Чекати. Я божеволію, кіт сказав, чекати. Господи, як там Оля?

Матвій: Тепер з нею все буде добре.

Аня: Як ти знаєш?

Матвій: Аню, знаєш скільки мені років?

Аню: Повнолітній?

Матвій: 9, Аню. 9 котячих життів. І народився я в аеропорту.

Аню: То ти не боїшся гучних звуків.

Матвій: Ти навіть не уявляєш наскільки.

Аня: Тоді я ще покричу. Допоможіть, хто небудь!

Аня кричить, дихає, кричить дихає. Чують голос.

Голос: Ми тут, все добре, просто чекайте. Ми тут.

Матвій: Не панікуй, пропоную гру. Питай, я буду штучним інтелектом, поки чекаємо.

Аня: Хочу гранату, або сік гранатовий.

Матвій: Якщо вам хочеться гранат або гранатовий сік, у вас може бути анемія.

Аня: Смішно, але може бути.

Матвій: Приймайте препарати заліза, зверніться до лікаря.

Аня: Який розумний. Так. Це мій кіт. Ускладнюю ситуацію. А якщо умови такі: я під завалом, чекаю на рятувальників, а мені терміново треба препарати заліза.

Матвій: Озирніться навколо, бачите арматуру.

Аня: Так.

Матвій: Лизкайте.

Аня: Це ти в аеропорту навчився?

Голос: Обережно, ми вас зараз деблокуємо, відійдіть в максимально безпечне місце.

Аня: Добре, зараз злізу з арматури і почну шукати безпечне місце.

Голос: В сенсі? Говоріть з нами, я буду задавати питання.

Аня: Добре, але в мене тут є співрозмовник.

Голос: Ви не одна? Скільки вас там?

Аня: Нас тут двоє я і кіт, який розмовляє зі мною.

Голос Олі: Вона жива, там ще кіт.

Голос: Який розмовляє.

Сцена 7. Гастролі

Супермен, Оля і Аня.

1. Зала, в залі багато глядачів. Оля і Аня щось розказують їм хлопають. Супермен виходить під аплодисменти кланяється.

Супермен : Thank you! Danke! Multumesc! (румунська) Takk! (норвезька) Асії! (литовська), Merci!, Dziękuję!

2. Зала, глядачів менше. Оля і Аня щось розказують. Супермен виходить під аплодисменти, кланяється.

Супермен: dakujem! Kiitos (фінська), Obrigado (португальська), Bedankt (нідерланська)

3. Зала Оля і Аня. Глядачів немає. Супермен ходить по залі.

Супермен: А які у вас ще є історії?

Аня: Вони всі схожі.

Супермен: Треба таку, знаєте, жестякову і анонс зробити, що саме сьогодні буде те, що ви ще не чули. Страшна історія, яка змусить вашу кров застигнути у венах, а сльози будуть котитися градом. Ми з вами в турне, не забувайте. Зустрічі зі свідками потрібні. Ви робите велику справу. Ви допомагаєте свій країні. Їм потрібно щось, що розбурхає їх. Олю, ти ж була в череві Хтоні. Що там з тобою робили? Треба смачних подробиць.

Оля: Я не можу і не хочу. Ми тут третій місяць. Я розказала все, що могла. А брат Ані досі там. Нічого не допомагає.

Аня: Ми напевно, додому...

Супермен: Але ж ви хочете налаштувати людей на боротьбу з Хтонь.

Оля: Здається.... вони дивляться шоу.

Супермен: Але гроші дають, допомога йде.

Оля: Йде. Але так, щоб ми потроху вмирали, не швидко і не одразу всі. Шоу повинно продовжуватися.

Супермен: Це несправедливо, ми робимо, що можемо.

Аня: Ти ж казав, що зможеш побороти сам! Ти ж казав, що сильнішого за тебе немає в світі.

Супермен: Я роблю все можливе для вас, щоб мій шклармір світився стабільно зеленим. Тоді в мене буде достатньо сил.

Оля: Я хочу додому.

Супермен: Там небезпечно.

Оля: Я хочу додому.

Супермен: Там Хтонь.

Аня: Хтонь всюди, я теж хочу додому.

Супермен: Я надав вам прихисток, годую.

Оля: Я хочу додому.

Супермен: Там може бути ядерний вибух.

Аня: Тут теж може бути ядерний вибух.

Супермен: Ні, я тут цього не допущу.

Аня: Тут не допустиш... Слухай, ми тобі вдячні. Чесно. Дякуємо. Без тебе Хтонь нас би вже зжер.

Супермен: Я вас не розумію.

Оля: Тому ми і хочемо бути з тими, хто розуміє.

Супермен: Це безглуздя.

Аня: Безглуздя, тому ми додому. Там...

Супермен: Що там!?

Оля: Там на нас Матвій чекає!

Аня, Оля виходять. Супермен виходить на авансцену, роздумує. Довго ходить. Приймає рішення. Декламує.

Супермен: Зітхать і думку берегти:
"Коли ж візьмуть тебе чорти!"

Зала наповнюється, глядачі в захваті аплодують.

Сцена 8. Божа кульбабка

Оля, Аня і Матвій їдуть в машині. Попереду рухається джип по типу Ленд Крузера (не принципово, головне не дешева машина.) Аня за кермом.

Аня: Добре, що ми вдома.

Матвій: Добре, що ви вдома.

Ольга: Добре.

Матвій: Тільки Олю, більше до Хтоню в живіт не попадай. Я чотири кігті зламав, поки тебе звільнив.. І три місяці на сухому кормі. І ваш Сергій... він не любить котів.

Аня: Він нікого не любить.

Ольга: Ну не зовсім... Гроші для нього..

Аня: Гроші це не нікого, це нічого.

Ольга (до Матвія): Він тебе не ображав?

Матвій: Ну, якби я вас не попросив, щоб він звітував відео, після того як приходив. Хоча частіше він ганяв Ельвіру.

Аня: Дружину? З інвалідністю?

Матвій: Я так хотів гуляти. А вони в хату зайшли, корм залишили. Лоток змінили. Вона теж не любить котів.

Оля: Дура.

Аня: Проте гроші люблять. І наглість така: «Аню, в тебе не буде позичити». Після всього що він...

Оля: Ти досі сердишся?

Аня: Та ну... А ти?

Оля: Він придурок.

Матвій: Підтверджую.

Аня: Ти б цього не дізнався, якби не пручався і поїхав би з нами.

Матвій: Ні, в мене тут були справи.

Оля: Які?

Матвій: Сердешні.

Оля: Ясно. Ань, а навіщо йому гроші?

Аня: Сказав на хімію. Чувак, ти чого гальмуєш? Яке ліворуч? Там подвійна суцільна! Мене позаду підпирають.

Оля: На хімію, лікі? Ой, а праворуч вантажівка! Ти не перелаштуєшся.

Аня: Так, сказав для Єльвіри.

Матвій: Гальмуй, вмикай аварійку.

Оля: Придурок.

Звук удару позаду машини, наступний звук удару попереду машини. Спрацьовують подушки безпеки дівчата завмирають.

Матвій: Бляха.

Аня: Я від тебе останнім часом тільки це слово і чую.

Матвій: Воно влучно характеризує наше життя.

Оля: Погоджуюся. Ой! (*показує вперед*) той що був попереду, дідусь, йому може бути погано.

Аня: Сердобольна ти наша. Цей гандон аварію влаштував.

Оля: Люди не всі гандони. Напевно. (розглядає попереду). Та подивися, який гандон? Божа кульбабка. Піду гляну.

Аня: О, господи, Олю. Я з тобою.

Виходять з машини. Дивляться обстановку, машина сильно зім'ята попереду, менше позаду. За їх машиною ще чотири автівки в схожому стані.

Аня (до Божої кульбабки, який досі за кермом): Ви не забулися з вами все добре?

Божа кульбабка: Ви влаштували аварію, не тримали дистанцію, ви позаду мене влупили. Треба поліцію викликати.

Аня (тихенько): Гандон.

Божа Кульбабка виходить з машини, оцінює ситуацію. Сумнішає.

Божа Кульбабка: В мене серце прихопило, все поплило, я старенький.

Оля (до Ані): Не гандон. (до Божої кульбабки)

Сідайте назад в машину, зараз ми вам щось від серця дамо. Не переживайте. Аню, в тебе ж є ліки якісь.

Аня: Звісно, але в багажнику, тож до них не дістатися.

Оля (до Божої кульбабки): такий час складний, не дивно, що серце здає, Аню, що робити.

Аня підходить, щось дає Божій кульбабці

Аня: Ця безпечно, не переживайте, якщо серце, стане легше.

Підходить до Олі.

Аня: Дивися, на протилежному боці заправка, може він хотів туди?

Оля: Та не чуди, сказав же, серце прихопило.

Аня: Щоб туди по правилах повернути, треба ще 500 метрів проїхати і отам (вказує рукою) розвернутися.

Оля: Та ну, Аню.

Приїздить поліцейська машина. Виходить поліцейський. Відкриває багажник, дістає стрічки. Підходить одразу до Божої Кульбабки. Щось говорить. Оглядає місце аварії, загороджує стрічкою. Підходить до кожної машини, спілкується з водіями. Підходить до Ані.

Поліцейський: Ви не тримали дистанцію.

Аня: Тримала. Він показував поворот і якщо ви пильно придивитися в нього колеса на тому боці подвійної суцільної.

Поліцейський: Немає доказів, тільки ваші слова. Решта водіїв підтверджують, що нічого не бачили.

Оля: Та як не бачили, вони навіть постраждали.

Поліцейський: Всі як один, стверджують що не бачили.

Аня: Але ж ви можете об'єктивно оцінити ситуацію?

Поліцейський: Дівчата, я вас відпускаю і не штрафую. Ваша страхова компенсує вам пошкодження. Можливо. Тим більш машина на ходу. І всі цілі.

Аня: Та як так!

Поліцейський: Отак. (до Божої кульбабки): Віктор Федорович, проїжджайте, ви затримуєте рух.

Божа кульбабка випльовує таблетку, яку дала йому Оля, сідає в машину. Повертає через подвійну суцільну і їде на заправку, яку Аня показувала Олі.

Аня (до поліцейського): Ви бачили! Бачили!

Поліцейський: Бачив. Але ви зафіксували на камеру?

Аня: Ні, але ж...

Поліцейський (показує на бодікамеру): А в мене батарея сіла. Щасливої дороги.

Поліцейський забирає знаки і стрічку. Підходить до своєї машини.

Оля: Ні, так не може бути. Ви – гандон.

Поліцейський: Що!

Аня: Пробачте, то вона не вам. Оль, облиш його поїхали.

Оля наздоганяє Поліцейського.

Оля: Я вам. Ви – гандон. І той Федорович – гандон. Навіщо ви так робите? І так все руйнується, люди вмирають, діти. Навіщо!?

Поліцейський: Я почну, ти продовжиш. (гучно) Уви! Не в силах я владеть своєю душой.

(Пауза, Оля ошелешено мовчить)

Поліцейський: Не хочеш продовжувати? Ну нічого, в цей раз я сам упораюся. Пусть будет то, что бить должно со мной.

Поліцейський їде до машини, Матвій виплигує з машини Ані, застрибує в машину поліцейського. Оля і Аня сідають на подвійну суцільну.

Сцена 9

Ніч. Матвій сидить на столі, поруч ковбаса, вино, фрукти, він ні до чого не торкається. Дивиться у вікно.

Виходить Оля, сідає поруч.

Оля: Не спиш?

Матвій: Сплю.

Оля: А очі чому відкриті.

Матвій: А я тепер так сплю.

Оля: Висипаєшся?

Матвій: Звісно.

Виходить Аня, сідає поруч.

Аня: Бухаєте?

Матвій: Бухаємо.

Аня: І мені налийте.

Всі сидять, дивляться у вікно. Ніхто ні до чого на столі не торкається.

Аня: Який же противний звук.

Оля: Зараз збивати будуть.

Матвій: Будуть.

Оля: Добре, що ти повернувся до нас Матвій.

Аня: Підтверджую.

Матвій: Я ненадовго.

Оля: Ти хочеш туди повернутися?

Матвій: Так.

Аня: Чому.

Матвій: Там багато миш. Занадто багато.

Оля: Добре бути котом, напевно.

Матвій: Вони теж так казали.

Аня: Хто.

Матвій: Ті, кому миші заважали.

Оля: Там страшно.

Матвій: Вони мене гладять і їм стає не так страшно. А іноді не страшно стає мені. Кажуть, що я тотемний кіт.

Аня: Там гучно.

Матвій: Я народився в аеропорту. Я вже чув Хтоня.

Аня: Ти казав, тобі 9 років. Ти народився (рахує). У 2014?

Сидять дивляться у вікно.

Матвій: Ніхто ж в укриття не піде.

Без відповіді.

Матвій: І між стін не сховається.

Аня: Ми вже ховалися.

Оля: І спускалися.

Матвій: Безвідповідальні ви.

Оля: Ну, можемо сісти між двох стін.

Аня: Вино заберемо?

Оля: Заберемо.

Матвій: Заберемо. Щось повинно створювати відчуття нормальності.

Сидять далі не рухаються, дивляться у вікно.

Матвій: А як ви думаєте, є котячий рай?

Без відповіді.

Оля: А як ти під Херсон попав?

Матвій: Кіборги взяли до себе. Перевезли під Херсон. Хтонь і туди дійшов.

Тиша.

Аня: Ми нормальні. Це просто життя не нормальне. Так жити ненормально.

Оля: Як ви думаєте, світ вже остаточно збожеволів, чи може бути гірше?

Аня: Меж божевілля немає.

Оля: Треба спати. Завтра буде новий день.

Сидять дивляться у вікно.

Аня: Завтра вже сьогодні. Матвій, побудеш чатом дпті.

Матвій: Запросто. Питай.

Аня: Питання одне і стабільне.

Матвій: Колись війна закінчиться.

Оля і Аня не реагують, дивляться у вікно.

Аня: Аби ми не закінчилися.

Матвій: Не закінчитесь.

Оля: Здається тихо, значить скоро відбій. Треба планувати день. Мені дали пораду – донаті і по краплі знищуй Хтоня. Хоча б в собі.

Аня: Хороший план.

Матвій: Ходіть спати.

Оля: Добре.

Аня: Добре.

Продовжують сидіти і дивитися у вікно.

П'єсу створено в рамках V Лабораторії НСТДУ (2024)